

fionen bestod af de 3 Klædefabrikanter Dickmeiß, Schleisner og Johnsen, alle Mænd i uafhængige Stillinger, under Forsjæde af en Officør (først nuværende Oberst Glahn af Artilleriet og siden Januar 1864 Oberstlieutenant Funch). Der foreligger ikke nogen Grund til Tvivl om, at jo Commissionen ligesom Klædehandler Salomonsen med Samvittighedsfuldhed have udført de dem betroede Hverv. Hallecommissionen erklærede en Deel af de fremstillede Varer for uantagelige og en Deel ifkun antagelige ved Afdrag i Betalingen.

Angaaende Salget efter Krigen af en Deel af det i Behold værende udenlandste Klæde og det derved opstaaede Tab henvises til de Fremstillinger medfølgende Underbilag No. 7 og 8. Der blev solgt:

978 $\frac{1}{8}$ Men, leverede efter indsendt Prøve,
 16,937 $\frac{3}{8}$ — indkjøbte fra belgiske Fabrikker, og
 171,214 $\frac{1}{4}$ — anskaffede efter usserødt Prøve i Overensstemmelse med Betin-
 gelserne ved Licitationerne.

I alt 189,130 $\frac{3}{4}$ Men, der, Toldafgifterne indbefattede, ere indkjøbte for c. 441,000 Rd. og udbragte til c. 227,700 Rd.

Efter Modtagelsen af disse Dplysninger anmodede Krigsministeren Hærens Generalauditeur om at fremkomme med Forslag til Anordning af en Commission, der skulde have at undersøge, om Ansvar til Straf eller Erstatning burde gjøres gjældende imod Nogen i Anledning af det omhandlede Indkjøb. Generalauditeuren afgav dernæst under 21de September 1868 en Erklæring (Bilag Nr. 3) i Sagen af følgende Indhold:

De meddeelte Dplysninger gjøre det forklarligt, at Tab kan være lidet paa det omhandlede Klæde. Der foreligger ingen Formodning om, at nogen Uredelighed er begaaet, men ogsaa Forsømmelse eller Skjodesløshed kan medføre Ansvar. Tages der imidlertid Hensyn til de Omstændigheder, hvorunder Klædet maatte anskaffes, og navnlig den Hurtighed, hvormed meget store Partier maatte tilveiebringes, anseer Generalauditeuren det ikke for meget sandsynligt, at noget Ansvar vil kunne gjøres gjældende, hvormed der dog ikke kan siges Noget med Bestemthed, da det end ikke vides, hvad der dables ved Anskaffelsen. Den eneste Udtalelse, som herom høves i det Meddeelte, er af en enkelt Rigsdagsmand, men hans Udtalelse kaster paa Grund af dens Almindelighed intet Lys over Sagen. Skal en nærmere Undersøgelse finde Sted ad retslig Vet, kan samme ikke blive at anstille af en militair Ret eller militair Commission, da den, efter hvad der hidtil foreligger, maa blive at rette mod de daværende Chefer for Armeens Intendantur, Generalkrigscommissair v. Schmidten og Kammerjunter Römer, men begge disse ere affledigede af Krigsmagtens Tjeneste og staae ikke under militairt Værnething, og muligens tillige mod de Mænd, der have været antagne til at indkjøbe en Deel af Klædet, men disse vare Kjøbmænd, hvoraf den, som i Udlandet har besørget den største Deel af Indkjøbet, er afgaaet ved Døden.

Om Sagen maa derfor forhandles med Justitsministeriet, som maa afgjøre, om der er Grund til retslig Undersøgelse, og om denne i saa Fald skal foretages af en borgerlig Ret eller Commission, eller, hvis Krigsministeriet deri er entigt, af en blandet Commission.